

[Iver Poulsen.]

det forkerte er, at reformatorerne samtidig med reformens gennemførelse kun oplyser, hvordan de vil skaffe økonomisk dækning for en del af reformen.

VK-partierne siger også i betænkningen, at det efter deres mening vil være nødvendigt at forhøje folkepensionsbidraget fra den 1. april 1967 for at tilvejebringe den fremtidige dækning. Derfor vil jeg gerne spørge de to VK-partier, om de har nogen sikkerhed for eller blot begrundet håb om, at de nuværende regeringspartier deler denne mening.

I de første overgangsårs skal udgifterne til den foreslåede ændring af folkepensionen dækkes af de midler, der er sparet op gennem forhøjelsen af folkepensionsbidraget på 1/2 pct., men dækningen af den fortsat store merudgift må fremtiden altså selv om at klare.

Om denne fremgangsmåde siger Berlingske Tidende i en artikel af den 11. ds. bl. a. — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Det er påfaldende, at regeringen kan optræde på denne måde. Ellers taler regeringens medlemmer ofte og gerne om, hvorledes de fører en stram finanspolitik.

De roser sig selv for, at de — skønt det er upopulært — sørger for at skaffe staten de nødvendige indtægter, og de dadler andre, når de ikke har villet være med hertil. Men ved folkepensionen er det pludselig helt anderledes. Her skal det offentlige forpligte sig til betydelige udgifter, uden at det anvises, hvordan pengene tilvejebringes.

Dette er en farlig økonomisk politik. Man begynder med at opspise en opsamlet kapital, som kunne virke neddæmpende på efterspørgselspresset. Og man fortsætter med at anviser udgifter for staten uden at ville anviser indtægter for staten. Ønsker man yderligere inflation og yderligere fart i pengenes værdiforringelse, er dette den lige vej.“

De uafhængige finder denne bedømmelse rigtig, og vi ønsker ikke at medvirke til en lovgivning, der yderligere sætter fart i inflationen og pengeforringelsen.

Endelig vil jeg gerne minde om, at når den foreslåede ændring i loven om folkepension er gennemført i 1970, vil det offent-

liges udgifter til folkepension beløbe sig til lige ved 3 milliarder kr.; og som følge af den beregnede stigning i pensionisternes antal vil dette beløb i løbet af 16 år stige til det dobbelte, altså ca. 6 milliarder kr.

Dette må give anledning til meget alvorlige overvejelser, for disse mange penge kan kun skaffes til veje ved, at de unge og yngre produktive årganges indtægter beklippes stadig stærkere, og både af hensyn til de produktive aldersgrupper og den almindelige velstand melder det spørgsmål sig, om det er forsvarligt at blive ved med at overføre købekraft og opsparing fra de produktive aldersgrupper til de uproduktive aldersgruppers forbrug.

Ingen må tro, at de uafhængige ikke ønsker at sikre vore ældre medborgere den størst mulige tryghed i alderdommen, men vi må se i øjnene, at en forudsætning for, at samfundet overhovedet kan sikre denne tryghed, er, at de produktive årgange og det erhvervsliv, hvoraf vi alle lever, ikke gennem en stadig stigende skattebyrde må se deres levevilkår, købekraft og opsparingsmuligheder så stærkt forringet, at det fratager dem både arbejdslyst, initiativ og mulighed for den opsparing, som er nødvendig til fortsat udbygning og modernisering af erhvervslivets produktionsapparat. Her er der en grænse, som man gør klogt i at respektere, men som regeringen er ved at overskride med den lovgivning, vi her behandler.

Jeg behøver vel næppe at gentage, at de uafhængige er imod, at man har opbygget alderdomsforsorgen udelukkende på understøttelsesprincippet, som vi mener at udviklingen og den almindelige velstandsstigning er løbet fra for længe siden. Når jeg alligevel berører dette spørgsmål, er det, fordi den højtærede økonomiminister i en kronik i Politiken for den 28. april om understøttelses- eller, som den højtærede økonomiminister kalder det, overførselssystemet skriver følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Mange vil finde, at det er en alvorlig ulempe ved overførselssystemet, at ved dets anvendelse gives intet bidrag til opsparing; indirekte sker vel nærmest det modsatte, idet bevidstheden om, at man engang får noget, fratager befolkningen et sparemotiv.“